

Păstrarea și răspândirea focului printr-o viață personală de rugăciune și slujire **Christof Hembeger**

Când eram tânăr, vara mergeam în tabără. Serile aprindeam focuri de tabără în mod regulat. Unul dintre membrii echipei așeza lemnele sub forma unui turn complicat. Când i se dădea foc, bețele uscate ardeau până când aprindeau și buturugile mai groase, care ardeau toată noaptea. Din când în când erau adăugate apoi câteva lemne care să întrețină focul timp îndelungat.

Mi-au revenit în minte aceste seri cu foc de tabără atunci când am reflectat asupra motto-ului nostru cu privire la jubileu: După „Inițiatorii focului” (2012-2013) și „Stimularea focului” (2014-2015), acum începem anul 2016 cu „Răspândirea focului”.

E relativ ușor să faci un foc ori să fii aprins de foc. Dar să păstrezi focul timp îndelungat, prin toate furtunile și adversitățile vieții, este o sarcină dificilă. E nevoie de tărie și perseverență.

Eu cred că focul ce ne-a fost încredințat nouă, Reînnoirii Carismatice, seamănă cu focul de tabără din tinerețea mea: ni s-a încredințat un foc, experiența acțiunii Duhului Sfânt în viața noastră, în Biserica noastră, în timpul nostru. Acest foc trebuie să ardă acum în noi, trebuie să devină mare și puternic. Iată cele trei întrebări pe care trebuie să ni le punem:

1. Cum putem să lăsăm ca acest foc să ne ia în stăpânire (din nou)? În ultimii ani, ne-am concentrat cu adevărat asupra acestei întrebări. Răspunsul este: a reîmprospăta zilnic experiența acțiunii Duhului Sfânt, a trăi în puterea Duhului Sfânt. Fundamentul este reprezentat de botezul în Duhul Sfânt și de folosirea carismelor atât în viața noastră cotidiană, cât și în situațiile speciale. Aceste experiențe seamănă cu aprinderea unui foc: izbucnește entuziasmul, se răspândesc imediat flăcările și arde un foc strălucitor care poate fi văzut de departe.

2. Cum putem păstra focul arzând mai mult timp? Focul trebuie întreținut; trebuie să adăugăm buturugi în permanență, altfel focul se va stinge. La fel și în relația noastră cu Dumnezeu. Nu e destul să știm despre botezul în Duhul Sfânt ori să-l fi experimentat cândva, ci trebuie să ne concentrăm atenția asupra lui Dumnezeu, căutând prezența lui. Trebuie să-l lăsăm să ne umple și să ne ia în stăpânire din nou și din nou. Aceasta e singura cale de a ne asigura că focul nostru nu e doar o scânteie efemeră. Numai așa putem face ca viața noastră personală să reziste în furtunile și adversitățile vieții și ne asigurăm că nu rămânem doar cu entuziasmul inițial, pe care îl putem chiar pierde, ci creștem în profunzime și maturitate. Pentru a face astfel încât nu doar să aprindem focul, ci să-l și întreținem timp îndelungat, sunt necesare o continuă întâlnire cu Domnul, o umplere constantă cu Duhul Sfânt și o viață de rugăciune intimă.

3. În final, cea de-a treia întrebare: Pentru cine trebuie să ardă acest foc? Oare Dumnezeu ne-a încredințat acest foc numai ca să ne simțim noi bine, bucurându-ne de o viață confortabilă în grupurile noastre de rugăciune? Bineînțeles că nu! Desigur, Duhul lui Dumnezeu trebuie să ia în stăpânire viața noastră personală, pătrunzând în noi zi de zi cu puterea sa, cu bucuria sa și cu pacea sa. Dar acesta nu e finalul sarcinii, ci începutul! Noi suntem chemați să împărtășim și să dăm mai departe acest foc! Împărtășim misiunea lui Isus de a-i elibera pe cei închiși, de a deschide ochii celor orbi, de a reda libertatea celor asupriți și de a duce Vestea cea bună săracilor din această lume (cf. *Lc 4,18-19*). Trăim într-o lume care plânge după iubirea lui Dumnezeu. A da mai departe Vestea cea bună este un lucru cu adevărat necesar. Dar, cum se poate face asta în mod concret și, mai ales, eficient?

Eu cred că mai întâi trebuie să răspundem la o altă întrebare: Oare am început să păstrăm focul numai pentru noi înșine? Dacă este așa, e nevoie să ne căim și să ne schimbăm direcția. Apoi este important să

slujim și, mai mult decât orice, să trăim acolo unde Dumnezeu ne-a pus. Acolo trebuie să fim mărturii active pentru lume. Mulți s-au obișnuit să se retragă într-un colț pios și să renunțe la lume. Eu cred că Dumnezeu nu asta vrea de la noi. El ne-a chemat în această lume ca să trăim în ea ca martori. Aici putem să dăm mai departe ceea ce am primit: prin relații și prin slujirea aproapelui.

La începutul acestei noi etape către jubileul nostru din 2017, vreau să vă încurajez să păstrați aprins focul pe care Dumnezeu l-a pus în viața voastră. Acest lucru se poate face în modul cel mai potrivit printr-o viață de rugăciune regulată și o relație profundă cu Domnul. Numai atunci vom reuși să păstrăm permanent aprins focul pe care Dumnezeu l-a pus în noi. Și numai atunci vom reuși să dăm mai departe acest foc și celorlalți.

Diakonía: semnificație și misiune

María José Cantos

Diakonía vine din cuvântul grecesc *diakonos*, care înseamnă slujitor. *Diakonía* s-a dezvoltat în lumea greacă și în cea romană, referindu-se la cei care slujeau într-o manieră fizică, materială și trupească. Același lucru s-a întâmplat și în cultura ebraică din vremea lui Isus, în care *diakonía* era munca servilă desfășurată de sclavi și sclave, de servitori și servitoare.

În acest context cultural, Isus face afirmația: „Fiul Omului nu a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească” (Mt 20,28) și, în timpul Cinei de pe urmă, după ce a spălat picioarele apostolilor, el le arată o cale pe care trebuie s-o urmeze și ei la rândul lor: „Dacă eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (In 13,14). Sfântul Paul, la rândul său, ne spune că Isus, „fiind din fire Dumnezeu... s-a despuiat pe sine, luând firea sclavului” (Fil 2,6-7).

Totuși, la primii creștini, *diakonía* nu însemna doar munca manuală, servilă, ci cuprindea și domeniul slujirii spirituale. În *Fap* 6,1-6, au fost aleși cei șapte diaconi pentru a sluji la mese (cf *Fap* 6,3), dar unul dintre ei, Ștefan, a murit ca martir pentru predicarea Kerygmei (cf. *Fap* 7,1-60), iar Filip, tot dintre cei șapte, a anunțat Vestea cea Bună unui eunuc și l-a botezat (cf. *Fap* 8,26-39).

Primii creștini îi numeau diaconi pe cei care se achitau de orice funcție în Biserică și care trebuiau să aibă o viață exemplară (cf. *1Tim* 3,8-13). Pentru ei, diaconul era un slujitor ca și Cristos. Astfel, această funcție din Biserică este o slujire.

Sfântul Paul, în călătoria sa către Ierusalim, spune: merg acolo „ca să slujesc sfinților” (*Rom* 15,25).

Sfântul Petru, adresându-se creștinilor care trăiau ca străini în Galația, Asia și alte locuri, îi îndeamnă: „fiecare, după carisma pe care a primit-o, să vă slujiți unii pe alții” (*1Pt* 4,10).

La creștini, misiunea de *diakonía* înseamnă prelungirea misiunii lui Cristos, care, deși e Domnul și Învățătorul, a venit să slujească până la a-și da propria viață. Biserica este Trupul lui Cristos și, la fel ca El, trebuie să slujească omenirea. Trupul, care este unul, are multe mădulare și toate slujesc aceluiași trup (cf. *1Cor* 12,12); la fel și Biserica. Așa cum a declarat Conciliul Vatican II: „Și în alcătuirea trupului lui Cristos există diversitate de mădulare și funcțiuni” (*LG*, 7).

În trupul lui Cristos, care este Biserica, fiecare persoană botezată îndeplinește o funcție. Așa cum spune Sfântul Paul: „Oare sunt toți apostoli? Oare sunt toți profeți? Oare sunt toți învățători?” (*1Cor* 12,29). Există o mare diversitate de ministere, de funcții, dar fiecareia îi este dată manifestarea Duhului pentru binele comun (cf. *1Cor* 12,7).

Isus Cristos e lumina oamenilor, iar Biserica, trupul Său, îndeplinește misiunea proclamării Evangheliei la toată făptura (cf *Mc* 16,15) prin slujire, pentru că aceasta a fost calea pe care a urmat-o Isus. Biserica trebuie să fie o comunitate de slujitori la toate nivelurile și în toate funcțiile, de la Papă la cel mai umil slujitor. Urmându-l pe Cristos, fiecare creștin trebuie să slujească până la punctul de a-și da propria viață dacă e necesar, așa cum au făcut primii martiri din Biserica primară și cum fac acei creștini ai zilelor noastre în Siria și Orient, care chiar în aceste momente își dau viața pentru slujirea de proclamare a Evangheliei.

În RCC putem spune că ICCRS a luat ființă pentru a sluji trupul mai lărgit al RCC din întreaga lume și putem spune cum slujește RCC trupul lui Cristos care este Biserica. Cum să slujim? În același fel în care a slujit Isus, cu inima plină de iubire și milostivire, iubindu-i pe ceilalți „pentru că el ne-a iubit mai întâi” (*1In* 4,19) și și-a dat viața pentru noi.

Diakonía atinge mintea și inima oamenilor din jurul nostru cu mâinile iubitoare ale lui Dumnezeu, care înțelege, mângâie, eliberează și restaurează.

Scurtă prezentare:

Andres Arango

M-am născut și am crescut în Medellin, Columbia. În acel frumos oraș, am avut binecuvântarea de a cunoaște Reînnoirea Carismatică. După patru ani de suferință dureroasă a tatălui meu, un preot s-a rugat asupra lui și Dumnezeu l-a vindecat. Preotul ne-a recomandat, ca recunoștință pentru ceea ce a făcut Dumnezeu, să participăm la un grup de rugăciune carismatic. Pentru noi, a vedea mișcarea Duhului Sfânt în grup și manifestarea multor daruri extraordinare a fost o experiență extraordinară. Am început să particip la grupul de rugăciune în noiembrie 1994. Dar am primit pentru prima dată botezul în Duhul Sfânt abia pe 3 iunie 1995, la vigilia de Rusalii. Atunci ne-am întrunit în casa unuia dintre membrii grupului de rugăciune. Am cântat, ne-am rugat și am meditat din textele Sfintei Scripturi. Pe la ora 2 dimineața am început să ne rugăm unii pentru alții prin impunerea mâinilor. În acel moment, am început să cânt în limbi și am experimentat, într-un fel inexplicabil, prezența Duhului Sfânt în viața mea.

De atunci, am experimentat o dorință constantă de a-i sluji Domnului nostru Isus Cristos în tot restul vieții mele. Acum slujesc ca delegat al Episcopului pentru Ministerul Hispanic și ca director de evanghelizare în Dieceza de Camden, New Jersey. În prezent sunt președintele Comitetului Executiv al Reînnoirii Carismatice Catolice Naționale Hispanice din Statele Unite ale Americii și Canada și vicepreședintele CCCLA (Consiliul Carismatic Catolic Latino-American sau în original CONCCLAT – n.t.). Slujesc, de asemenea, în calitate de consultant al Subcomitetului pentru Afaceri Hispanice al Conferinței Episcopale Catolice a Statelor Unite. Dumnezeu mă binecuvântează de asemenea cu oportunitatea de a ține învățături și de a predica la evenimente naționale și internaționale.

Iată o întrebare care mi se pune adesea: „Andres, ce carte ne recomanzi pentru evanghelizare?” Eu răspund mereu: „Bucuria Evangheliei”. Exortația apostolică a preaiubitului nostru Papă Francisc este o carte excelentă de citit și de meditat în permanență. Ea descrie foarte bine procesul evanghelizării. În primul rând, ne invită să avem o întâlnire personală constantă cu Isus. În al doilea rând, ne introduce într-un minunat drum de discipolat. În final, ne încurajează să fim misionari ai iubirii lui Dumnezeu. Papa Francisc accentuează faptul că trebuie să fim misionari-discipoli. Nu putem fi doar discipoli sau doar misionari. Trebuie să fim ambele. Acest concept mă provoacă să mă rog în fiecare zi pentru o nouă revărsare a Duhului

Sfânt pentru a îndeplini cu adevărat chemarea de a fi un evanghelizator fidel, așa cum spune Papa Francisc: „A fi evanghelizatori plini de Duh înseamnă a fi evanghelizatori deschiși fără teamă la lucrarea Duhului Sfânt” (*Evangelii Gaudium*, 259).

Visez în fiecare zi la viitorul Reînnoirii. Înaintăm cu bucurie către cea de-a 50-a aniversare a noastră. Pentru anii care vin, văd Reînnoirea celebrând faptele minunate pe care Dumnezeu le-a făcut în viața atâtor oameni. Și, în același timp, pregătindu-se pentru ceea ce Dumnezeu are pentru noi în viitor. Visez o Reînnoire care își îndeplinește chemarea de a fi un curent de har în Biserică și în lume. Visez o Reînnoire ce formează noi generații de misionari-discipoli, plini de Duhul Sfânt, care duc în lume cultura Rusaliilor prin experiența botezului în Duhul Sfânt.

Scurtă prezentare:

Jude Muscat

Jude Muscat s-a născut în Malta, la data de 17 iunie 1956. Deși a crescut într-o familie catolică extrem de devotată, el a renunțat la religie și Biserică de la o vârstă fragedă. Timp de mai mulți ani, s-a agățat pur și simplu de muzică și a investit în ea o mare parte din energia tinereții sale. În 1976, Domnul l-a chemat înapoi acasă printr-o experiență personală cutremurătoare. Timp de mai multe luni trăise într-o realitate confuză, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat și cum să se întoarcă la Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu, a întâlnit Reînnoirea Carismatică și a fost botezat în Duhul Sfânt în luna mai, 1977.

Pentru o perioadă de mai multe luni a abandonat muzica și instrumentele, spre a-i permite lui Dumnezeu ca să-i vindece obsesia față de ele. La scurt timp, a început să slujească RCC din Malta prin ministerul de laudă și a ajutat la profilarea și conducerea multor cursuri și seminarii destinate celor care voiau să slujească poporul lui Dumnezeu prin ministerul de laudă.

După școală a absolvit Managementul afacerilor și câțiva ani a lucrat ca manager într-o fabrică locală. În acea perioadă și-a concentrat atenția asupra electronicii și calculatoarelor și a obținut diploma de inginer electronist, dar în cele din urmă s-a angajat ca funcționar de vamă și a lucrat 15 ani în domeniu. Păstrând în minte slujirea la care a fost chemat, a obținut și o diplomă în Teologie și studii umane.

În anul 1994 a intrat în slujire cu normă întreagă, dedicându-și timpul pentru a sluji poporul lui Dumnezeu din Malta și peste hotare, în special prin învățături și vindecare. A slujit parohia și dieceza într-o varietate de poziții cheie, a scris diferite articole pentru multe jurnale de spiritualitate și teologie. A slujit RCC din Malta în calitate de coordonator național timp de 14 ani, iar acum slujește ca director al Biroului de Comunicări și coordonator al diferitelor ministere stabilite de CNS (Comitetul Național de Slujire – n.t.) maltez. De asemenea, el coordonează o comunitate mică, alcătuită în principal din cupluri căsătorite și tineri. Pentru moment, slujește și Europa de Sud în calitate de consilier ICCRS.

Jude s-a căsătorit cu Doris în anul 1979 și dă bucurios mărturie că ea a fost pentru el o însoțitoare grozavă, ajutându-l în slujirea sa de-a lungul tuturor acestor ani. Ei sunt mândrii părinți a 4 băieți: Matthew, Nathanael, Andrew și James.

Hobby-urile sale principale sunt: studiul, bricolajul, plantele de apartament și înotul. Are puțin timp pentru hobby, dar studiul este un *sine qua non* și de aceea rezervă mult timp lecturii și studiului. Majoritatea lecturilor sale sunt constituite de manuale și articole, în special din domeniul teologiei, Scripturilor și

filozofiei. El recomandă două cărți: *Pentecost and Parousia* de Pr. Peter Hocken și *The Wellspring of Worship* de Pr. Jean Carbon.

Pentru Jude, RCC este un curent de har nu numai în cadrul Bisericii, ci și în realitatea culturală globală mai largă. Planul lui Dumnezeu pentru lume este unul de bunăstare și nu de nenorocire, El vrea să ne dea tuturor un viitor plin de speranță (cf. *Ier 29,11*). Inima lui Dumnezeu tânjește după fiecare om, de aceea El și-a aprins Biserica prin Duhul Sfânt. RCC de mâine va continua să întetească focul și să sprijine toată structura prin coloane de laudă, mijlocire și vindecare, în cadrul unei puternice construcții ecumenice.

Sunt lider – ce se întâmplă dacă nu-l mai aud pe Dumnezeu?

Charles Whitehead

Fiecare lider vrea și are nevoie să-l audă pe Dumnezeu pentru a împlini scopul lui Dumnezeu, pentru a ști exact ce îi cere El. Dar știm că în viața fiecărui creștin sunt vremuri când parcă Cerul s-a închis, când parcă Dumnezeu e prea departe, când Duhul Sfânt rămâne în tăcere. Trebuie doar să citim despre viața unora dintre cei mai mari sfinți și găsim astfel de exemple – nu este o experiență ieșită din comun. În astfel de vremuri, avem nevoie de harul perseverenței; trebuie să rămânem tari în credință, crezând cu statornicie că tufișul mai poate să ia foc și că Dumnezeu continuă să le vorbească celor care pun în practică ultimul lucru pe care l-au auzit de la El.

Deșertul spiritual

Când un lider trece prin experiența unui asemenea deșert, simte o mare durere. De ce? Pentru că oamenii au așteptări înalte de la ei. Un lider trebuie mereu să conducă, iar aceasta înseamnă să știe ce îi cere Dumnezeu grupului, comunității sau Bisericii aflate în sarcina lui. Se așteaptă ca liderul să audă vocea Duhului lui Dumnezeu și să conducă poporul conform acesteia. Povara unei astfel de așteptări înalte a strivit mulți lideri buni. Așadar, cum poate un lider să depășească această problemă, în special când Dumnezeu tace?

Eu nu cred că experiența unui astfel de pustiu poate fi mereu ocolită. După botezul în Iordan, Duhul l-a luat pe Isus și l-a condus în deșert, unde a fost ispitit de diavol timp de 40 de zile. Și azi Dumnezeu își ia uneori liderii și-i conduce în deșert, făcându-i să se lovească de un aspect al vieții în care au nevoie să fie provocați, vindecați, din care trebuie să fie scoși și pregătiți pentru orice ar fi să urmeze. Adesea, o astfel de experiență provocatoare precedă un timp de slujire puternică și unsă. Dar nu e totdeauna așa – cel mai adesea ne provocăm singuri experiența deșertului. Cum facem asta și cum putem evita să se întâmple?

Viața mea spirituală

De obicei facem acest lucru prin neglijarea vieții spirituale personale, petrecând prea puțin timp cu Domnul în rugăciune, în citirea Cuvântului său, în trăirea vieții sacramentale. Cu alte cuvinte, suntem prea ocupați în a face lucrarea sa pentru a mai avea timpul necesar spre a ne dedica primirii vieții sale. Aceasta e o problemă a tuturor liderilor – punerea lucrării Domnului înaintea Domnului lucrării. Cu alte cuvinte, suntem atât de ocupați să lucrăm pentru el, încât nu ne mai rămâne timp ca să stăm cu el. Timpul personal cu Domnul trebuie să fie prioritatea noastră numărul unu – numai atunci putem să-i facem lucrarea în mod eficace. Activitatea care nu vine din a sta în prezența lui e de obicei pierdere de timp și efort. Un ministru [bisericesc] pe numele de Duncan Campbell, care a fost în miezul marii treziri din perioada 1949-1953 în insulele din nordul Scoției, a scris:

„Acestea sunt zile de multă activitate în Biserică și în lucrarea de misiune, dar trebuie să ne amintim că nicio cantitate de activitate în slujba Regelui nostru nu va compensa neglijența noastră față de Regele nostru însuși. Eu nu cred că diavolul e foarte preocupat să se interpună între noi și muncă; marea lui preocupare este de a se interpuce între noi și Dumnezeu. Mulți lucrători creștini și-au îngropat spiritualitatea în mormântul activității lor”.

Serioase cuvinte! Facem bine dacă ne amintim că El trebuie să crească și eu trebuie să scad, iar pentru asta trebuie să ne protejăm timpul petrecut cu el.

Timpul petrecut zilnic cu Domnul

Din momentul în care am primit botezul în Duhul Sfânt, în anul 1976, mi-am dat seama că, fără „timpul meu de liniște” petrecut dimineața, ziua mea se dovedește a fi una plină de zbucium. Obiceiul meu este de a-mi începe ziua cu un timp de laudă, lectura Bibliei, rugăciune (parțial în limbi), ascultarea cu atenție a șoaptelor Duhului Sfânt și ceva mijlocire. Am învățat că atunci când nu mai aud vocea lui Dumnezeu, am nevoie să mă întorc la ceea ce am primit ultima dată și să mă gândesc încă o dată la ce mi-a spus atunci. Oare am pus în practică ceea ce el mi-a cerut să fac? Ori mi s-a părut prea provocator, prea dificil, încât am pus deoparte acele cuvinte și apoi am uitat de ele? De fiecare dată când îmi vorbește Dumnezeu este foarte important și nu trebuie niciodată să-l ignor, să-l pun deoparte ori să-l uit. El nu pierde niciodată vremea și nici pe a noastră cu lucruri neimportante. După cum Isus a ascultat mereu vocea Tatălui său, așa trebuie și noi să ascultăm vocea lui Isus și să punem în practică ce ne spune. Când nu facem așa, adeseori ne dăm seama că nu-i mai auzim vocea. Isus însuși ne spune în *In 8,47*: „Cine este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; pentru aceasta voi nu ascultați, că nu sunteți de la Dumnezeu”. Acestea sunt cuvinte puternice pentru un lider, dar vreau să spun că, pentru a fi capabili să spunem că îi aparținem lui Dumnezeu, trebuie să stăm aproape de el și să petrecem zilnic un timp cu el. Relația noastră personală cu Isus trebuie să rămână puternică. „Oile mele ascultă glasul meu” (*In 10,27*).

Examen de conștiință

Ca lideri putem să ajungem să nu mai auzim vocea lui Dumnezeu dacă în viața noastră există păcatul sau o lipsă de iubire și iertare. Știind aceasta, am nevoie să-mi iau ceva timp ca să fac un real examen de conștiință – oare am devenit în mod involuntar prea lumesc în concepții, gândindu-mă prea mult la succes, popularitate și statut? Ori am nevoie să scot la iveală problemele din relațiile mele, să-mi cer iertare de la vreun coleg, poate să recunosc că eu am greșit și altcineva a avut dreptate? *Evr 5,14* ne reamintește că: „mâncarea solidă este a celor desăvârșiți, care, prin deprindere, au simțurile obișnuite să deosebească binele de rău”. Poate exista desigur vreun păcat nespovedit în viața mea, iar acest lucru mă poate face să nu aud vocea Domnului. Trebuie să fim întotdeauna conștienți de acele trei domenii recunoscute ale păcatului care îi ispitește adesea pe lideri: banii, sexul, puterea. Există o singură soluție pentru păcatul nespovedit – conștientizarea și spovedirea lui fără întârziere, știind că Domnul ne va ierta întotdeauna și ne va restabili. Când procedăm așa, înlăturăm încă un blocaj în a-l auzi pe Domnul.

Pot exista și alte motive personale pentru care noi, liderii, nu-l mai auzim pe Dumnezeu, dar, din experiența mea personală, cel mai obișnuit motiv este că nu dau timp suficient pentru a sta pur și simplu cu Domnul în rugăciune. Cu cât sunt mai ocupat, cu atât trebuie să-mi protejez mai mult timpul de liniște cu Domnul. Da, trebuie desigur să luptăm cu orice păcat din viața noastră, să menținem relații bune cu ceilalți și să ne asigurăm că nu avem ambiții personale, dar, mai presus de toate, trebuie să petrecem un timp de calitate cu Domnul în fiecare zi, dacă vrem să-i auzim vocea. El este mereu disponibil pentru noi – dar noi suntem mereu acolo pentru el?

Raportul evenimentelor: Cursul de formare pentru mijlocire (CTI) din Quebec, Canada

Cyril John

Sfântul Paul subliniază prioritatea pe care ar trebui s-o aibă mijlocirea în viața credinciosului, spunând: „Așadar, îndemn, înainte de toate, să se facă cereri, rugăciuni, mijlociri și mulțumiri pentru toți oamenii, pentru regi și pentru toți cei care sunt în conducere ca să ducem o viață pașnică și liniștită cu toată evlavlia și demnitatea” (1Tim 2,1-2). Biserica și lumea se confruntă azi cu mai multe provocări decât orice am auzit în viața noastră până acum. Nu mai este ușor să fii creștin, să practici și să-ți mărturisești credința. Apare tot mai mult convingerea că, pentru Biserică și lume, astăzi e nevoie cel mai mult de mijlocire. Trebuie să punem calul înaintea căruței. Mijlocirea trebuie să devină detonatorul și cel care pune în mișcare misiunea Bisericii.

Sesizând nevoia și urgența mijlocirii, ICCRS a încercat să stârnească o tot mai mare conștientizare a nevoii de mijlocire și să suscite mijlocitori în întreaga lume. Michelle Moran, ca președinte al Consiliului ICCRS, a luat inițiativa îndrăzneată de a fonda un subcomitet ICCRS pentru mijlocire și mi-a cerut să-l conduc. La întâlnirea Consiliului ICCRS de la Betleem, în noiembrie 2013, noi am lansat Consiliului o propunere cu privire la organizarea unui curs de formare pentru mijlocire. După ce Consiliul a aprobat propunerea, consilierul ICCRS Denise Bergeron din Provincia Quebec, Canada, a fost de acord să găzduiască evenimentul în țara sa. Ca rezultat, s-a ținut un prim Curs ICCRS de Formare pentru Mijlocire în Nicolet, găzduit de RCC și de Centre de Prière l'Alliance în perioada 30 iunie-5 iulie 2015. La cursul de formare au participat 500 de mijlocitori din 31 de țări.

În cuvântarea sa tonică, Michelle a declarat: „Urmând imboldul multor oameni din toată lumea, sunt tot mai convinsă că mijlocirea este nevoia actuală și că trebuie să continuăm în mod activ promovarea și formarea oamenilor pentru a se implica în acest minister”. Alți vorbitori: Cyril John (India), Denise Bergeron (Canada), Jude Muscat (Malta), Maria Jose Cantos de Ortiz (Chile) și Cathy Brenti (Franța). Sfânta Liturghie inaugurală a fost prezidată de Episcopul Luc Bouchard. Cardinalul Gérald Cyprien Lacroix – Arhiepiscop Metropolitan de Quebec –, Episcopul Denis Grondin, Episcopul André Gazaille și alți episcopi au celebrat Sfânta Liturghie în celelalte zile ale cursului de formare.

Cursul de formare a subliniat că mijlocirea merge dincolo de nevoile personale. Domeniul său acoperă Biserica, orașul, națiunea și lumea care are nevoie de rugăciune. În rugăciunea de cerere Dumnezeu face ceva *pentru* noi; în rugăciunea de mijlocire Dumnezeu face ceva *prin* noi. Dumnezeu ne unește cu Cristos, Marele Mijlocitor, în rugăciunea sa pentru întreaga lume! În mijlocire ne rugăm Tatălui prin Isus, conduși și înzestrați de Duhul Sfânt. Adeseori, ceea ce noi considerăm a fi rugăciune de mijlocire este de fapt o rugăciune de cerere. Îi spun lui Dumnezeu ce aș dori eu să facă el. Pe de altă parte, în mijlocire avem nevoie să fim conduși, să fim orientați de Duhul Sfânt, ca să înțelegem pentru ce să ne rugăm și cum să ne rugăm. „De asemenea, și Duhul vine în ajutorul slăbiciunii noastre pentru că nu știm ce să cerem în rugăciune așa cum se cuvine, dar Duhul însuși intervine pentru noi cu suspine negrăite. Însă, cel care cercetează inimile știe care este dorința Duhului; adică intervine în favoarea sfinților după voința lui Dumnezeu” (Rom 8,26-27). Mijlocirea însăși este un dar al Duhului Sfânt. Pot fi utilizate și alte carisme în timpul mijlocirii: darul limbilor, darul interpretării limbilor, cuvântul de cunoaștere, cuvântul de înțelepciune, discernământul duhurilor, darul profeției etc.

În timp ce învățăturile au cuprins teme ca: mijlocitorul care se căiește, aprofundarea înțelegerii mijlocirii, chemarea la mijlocire și urgența mijlocirii, cum să mijlocim eficient, instrumente ale mijlocirii eficiente, lupta spirituală în mijlocire, mijlocirea prin post, mijlocire și suferință, mijlocire prin Maria, cele patru roți ale mijlocirii etc., cea mai inedită învățătură a fost cea despre mijlocirea profetică. Aceasta a fost urmată de două ateliere de lucru pe tema mijlocirii profetice, pe care participanții le-au considerat foarte utile.

Învățătura despre mijlocirea profetică a scos în evidență că domeniul și eficacitatea rugăciunii se restrâng atunci când [mijlocirea] este condusă de înțelegerea noastră proprie. Fidelitatea la voința lui Dumnezeu este o condiție necesară pentru ca rugăciunile să fie ascultate. „Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău...” (*Iac* 4,3). Atitudinea mijlocitorului ar trebui să fie următoarea: „Iată vin... ca să fac voința ta, Dumnezeul meu” (*Ps* 40,8-9). Mulți consideră că mijlocirea înseamnă să îi prezinți Domnului o listă întregă de cereri la care el va trebui să răspundă. În mijlocire trebuie să ne păstrăm ochii fixați pe ceea ce se mișcă în inima lui Dumnezeu. De fapt, de fiecare dată când apare o situație care necesită rugăciune, Dumnezeu caută parteneri: „Am căutat printre ei un om care să ridice un zid și să stea în spărtură înaintea mea pentru țară, ca să nu o distrug...” (*Ez* 22,30). Mijlocitorul devine asistentul de încredere, locotenentul lui Dumnezeu.

Această conștientizare i-a ajutat pe participanți să meargă dincolo de stilul tradițional de mijlocire și să se bazeze mai mult pe Duhul Sfânt, care să-i orienteze pentru a ști pentru ce și cum să se roage. În timpul atelierelor de lucru, cei mai mulți participanți au putut folosi carismele Duhului Sfânt și au putut discerne voința lui Dumnezeu pentru mijlocire. Sesiunile de împărtășire au fost foarte rodnice, fiecare grup împărtășind noile experiențe pe care le-au avut în timpul mijlocirii profetice. Toți participanții au avut oportunitatea de a beneficia de Sacramentul Reconcilierii. Sfintele Liturghii, sesiunile de adorație și laudă au fost cu adevărat unse de Duhul Sfânt, un timp de har și binecuvântare pentru toți. Comunitatea Centre de Priere l'Alliance a făcut o treabă minunată, îngrijindu-se de toate detaliile cu privire la organizarea evenimentului.

Spre sfârșitul cursului de formare, unele țări și-au exprimat interesul pentru organizarea unui eveniment similar la ei în țară. Sesizând puternica mișcare a Duhului Sfânt, Michelle intenționează să promoveze Cursul de Formare pentru Mijlocire (CFM) (ITC în original – n.t.) în toate continentele, regiunile și națiunile, ca inițiativă a ICCRS. Ea m-a întrebat dacă aș putea coordona Cursul de Formare din partea ICCRS, iar eu am fost de acord. Consiliul ICCRS trebuie să finalizeze încă unele detalii. [Cursul] va consta în 6 zile de formare, inclusiv ateliere cu privire la mijlocire și mobilizări pentru mijlocire. Biroul ICCRS lucrează asupra propunerilor de organizare a acestei școli în Congo – iulie 2016 – și Indonezia – decembrie 2016. Mai mult ca oricând, Biserica și lumea au nevoie de mijlocitori tot mai fervenți. Isus ne cheamă pe tine și pe mine ca să-i fim parteneri în ministerul Său de mijlocire. Dorești să-i spui „da” Domnului? Dacă simți că ai nevoie de o formare sistematică în domeniul mijlocirii, pentru a înălța rugăciuni de mijlocire mai angajate, ICCRS e dornic să te ajute. Poți lua legătura cu Directorul în această privință. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți mijlocitorii!

Comisia doctrinară:

Există carisma viselor profetice?

Visul este o succesiune de imagini, gânduri și emoții care apar în mintea unei persoane în timpul somnului. Petrecem un timp semnificativ al vieții noastre dormind: cam opt ore din 24. Poate Domnul să folosească visele pentru a comunica [uneori] cu noi? Sigur că poate, de vreme ce a făcut asta deseori în Scriptură și în viața sfinților. Prin vise, uneori Dumnezeu ne vorbește într-un mod în care ar fi imposibil când suntem treji, cu mintea ocupată și în medii care distrag foarte mult atenția. Când dormim, Dumnezeu poate să ne captureze atenția! Un exemplu uimitor este că numeroși musulmani au ajuns la credința în Isus după ce El le-a apărut în vis.

Scriptura spune că Dumnezeu vorbește profeților săi prin vise: „Când va fi printre voi un profet, eu, Domnul, mă voi descoperi lui în viziune sau îi voi vorbi în vis” (*Num 12,6*). Dar visele nu se limitează la profeți. În *Iob 33,14-15* se spune: „Căci o dată vorbește Dumnezeu și a doua oară, dar [omul] nu ia în seamă. Prin vis, viziune de noapte, când cade peste oameni somnul adânc, când dorm în patul lor”. De Rusalii, Sfântul Petru a declarat împlinirea promisiunii lui Dumnezeu: „Voi vărsa din Duhul meu peste orice om... tinerii voștri vor avea viziuni, iar bătrânii voștri vor avea vise” (*Fap 2,17*).

Sunt multe exemple în care Dumnezeu comunică prin vise cu oamenii, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Iosif a primit vise profetice care au avut o influență dramatică asupra cursului vieții sale, a familiei sale și a multor oameni. Primele sale vise i-au mâniat pe frații lui, făcându-i geloși, iar rezultatul a fost că l-au vândut ca sclav în Egipt (cf *Gen 37,5-8*). Mai târziu, interpretarea profetică pe care a dat-o viselor faraonului, că vor fi șapte ani de belșug, urmate de șapte ani de foamete, l-a condus pe faraon să depoziteze hrană pentru ca Egiptul și națiunile din jur să aibă mâncare suficientă ca să poată supraviețui în cei șapte ani neroditori (cf *Gen 41,1-32*).

Dumnezeu i-a comunicat Sfântului Iosif prin vise că nu trebuie să-i fie teamă să o ia pe Maria ca soție (cf. *Mt 1,20*). [Din nou,] Dumnezeu a folosit visele ca să expună planul dușmanului și ca să-l determine pe Iosif să fugă în Egipt pentru a-l salva pe copilul Cristos (cf. *Mt 2,13*).

Poate să aibă cineva carisma viselor profetice? Catehismul definește carismele ca fiind „haruri ale Duhului Sfânt care au, direct sau indirect, o utilitate eclezială, fiind rânduite spre creșterea Bisericii, spre binele oamenilor și după trebuințele lumii” (nr. 799). Este important de observat în această definiție că scopul carismelor este acela de a-i sluji pe ceilalți și de a zidi Biserica. Acest lucru este în concordanță cu învățătura Sfântului Paul, care scria: „Fiecărui îi este dată manifestarea Duhului spre binele comun” (*1Cor 12,7*). Deci, dacă cineva are carisma viselor profetice, atunci visele sunt date de Dumnezeu pentru a zidi, încuraja sau preveni comunitatea credincioșilor. Pe de altă parte, unele visuri profetice sunt date numai pentru beneficiul individului care le primește și de aceea nu sunt carisme.

În timp ce Dumnezeu poate să comunice cu noi prin vise, este important să facem observația că multe vise nu reprezintă revelația lui Dumnezeu, ci sunt pur și simplu o expresie a lumii noastre subconștiente. Sirah ne previne să nu dăm prea multă credibilitate viselor, spunând că cei care cred în vise sunt asemenea celor care înșfacă umbra ori vânează vântul: „Dacă [visele – n.t.] nu sunt trimise de la Cel Preaînalt, nu le pune la inima ta! Pe mulți visele i-au făcut să rățească și pe cei care și-au pus speranța în ele, i-au făcut să cadă” (*Sir 36,6-7*).

Atunci cum discernem dacă un vis este un mesaj de la Dumnezeu sau pur și simplu o expresie a gândurilor noastre subconștiente? Similar cu discernământul profețiilor.

Roagă-te pentru claritate. Dacă un vis are o intensitate specială și pare să vină de la Domnul, cere-i Domnului să clarifice dacă el este cel care îți vorbește prin vis, fie pentru încurajare, îndrumare prevenire, fie sunt promisiuni pentru viitor. Roagă-te pentru harul înțelegerii și interpretării corecte a visului.

Revizuieste visul. Ce emoții îți provoacă? Te lasă cu un sentiment de pace și te atrage mai aproape de Domnul sau îți provoacă teamă sau anxietate? Ultimele sunt semne că nu e de la Dumnezeu. Conținutul său e conform cu Sf. Scriptură și Tradiția? Dacă nu, atunci nu e de la Dumnezeu.

Ascultă-l pe Dumnezeu. Stai în tăcere înaintea Domnului și ascultă-l. Cere-i Domnului să-ți reveleze adevărul său.

Îndrumare spirituală. Prezintă acest vis îndrumătorului tău spiritual, liderilor grupului de rugăciune sau prietenilor tăi spirituali de încredere. Împărtășirea viselor și căutarea interpretării potrivite sunt biblice. Faraonul a căutat îndrumarea lui Iosif cu privire la visele proprii, iar Egiptul a fost salvat de la foamete.

Discernământ. După ce determini semnificația visului, discerne cui îi este menit: ție sau trupului lărgit al lui Cristos. O cale ar fi de a lua în considerare în rugăciune atât interpretarea visului, cât și pentru cine este menit. Și acest lucru cere îndrumarea din partea celorlalți.

Raport: Conferința RCC Europene din Varșovia, 1-4 octombrie 2015

de Diac. Christof Hemberger

500 de participanți din peste 35 de națiuni au venit la Varșovia, în Polonia, pentru Conferința RCC Europene, organizată de SE (Subcomitetul European al ICCRS). Cu adevărat, acest eveniment a reprezentat o inspirație pentru fiecare participant!

Dr. Mary Healy (Michigan, SUA), președintele comisiei doctrinare a ICCRS, a vorbit despre viața în puterea Duhului Sfânt: „Duhul Sfânt este unicul răspuns pentru problemele de azi! Domnul ne cheamă să trăim în acest curent de har! Noua evanghelizare se poate face/trăi numai în puterea Duhului Sfânt! Supranaturalul trebuie să fie NORMAL pentru noi, creștinii!” Dr. Johannes Hartl (Augsburg, Germania) a vorbit despre situația Europei de azi și a declarat că creștinii au mereu posibilitatea alegerii între două opțiuni: opțiunea 1 („întăriți de Dumnezeu”) este întotdeauna mai bună decât opțiunea 2 („fricoși”). El a întrebat: „Ce e mai bine: o criză în Europa sau creștini fricoși? Frica și anxietățile ne conduc la sclavie. Este mult mai bine să trăim în libertatea de fii și fiice ale Domnului! Lumea se schimbă, dar să nu facem greșeala de a încerca să trăim o viață confortabilă – Evanghelia ne provoacă mereu!”

În fiecare seară am avut un timp de laudă, minister și rugăciune. Lauda a fost condusă de „Jacobs Ladder” din Olanda, care ne-au ajutat să intrăm în prezența Domnului într-un mod foarte puternic.

La sfârșitul conferinței, Michelle Moran (Anglia, președintele ICCRS), i-a încurajat din nou pe toți cei prezenți ca să meargă și să-și trăiască viața în puterea Duhului Sfânt. „Desigur, azi trăim vremuri dificile în Europa! Dar putem învăța de la surorile și frații noștri de pe alte continente: acolo unde există persecuție, răsare credința! Da, Europa este un continent slab și uneori dificil, dar Dumnezeu n-a uitat Europa! Cei care se concentrează numai pe propriile probleme vor vedea numai problemele proprii! Celor care nu privesc înainte le lipsește viziunea! Dumnezeu vrea să trăim în libertatea de fii ai lui Dumnezeu și în puterea Duhului Sfânt! Să mergem acasă acum, întăriți de această speranță pe care El ne-a dat-o în timpul acestor ultime zile!”